

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 94/2021

23.02.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Лепојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1075/18 од 05.06.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 255/20 од 18.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1075/18 од 05.06.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 255/20 од 18.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 1075/18 од 05.06.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

На основу члана 261. и члана 264. ЗКП, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу, износ од 17.261,08 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, док ће о висини осталих трошкова кривичног поступка суд одлучити посебним решењем. Окривљени АА, је истом пресудом на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од

оптужбе да је извршио кривично дело незаконит лов из члана 276. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, те је на основу члана 265. став 1. ЗКП, одлучено да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда. Оштећени ЛУ „Влада Милошевић“ и оштећени ББ су на основу члана 258. ЗКП, упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 255/20 од 18.12.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Лепојевић, због повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати Вишем суду у Крагујевцу на поновни поступак по жалби.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА, истиче да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити са образложењем да су нижестепени судови заузели став да је окривљени у односу на тежу последицу – лаку телесну повреду, кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом, поступао са директним умишљајем, што је у супротности са одредбом члана 27. КЗ, којим је прописано да када из кривичног дела произађе тежа последица, због које закон прописује тежу казну за то дело, та се казна може изрећи само ако је учинилац поступао из нехата, а и са умишљајем, ако тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела. Из изнетих разлога, према ставу одбране, погрешан је правни став нижестепених судова да тежа последица у овом случају може бити учињена са директним умишљајем.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, изложене наводе захтева, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Виши суд у Крагујевцу, као другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, о чему је на страни 4, у ставу 4. образложења своје пресуде Кж1 255/20 од 18.12.2020. године, дао јасне и довољне разлоге, које као правилне у свему прихвата и овај суд и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Стога, Врховни касациони суд, оцењује неоснованим наводе захтева браниоца окривљеног АА, да су правноснажне пресуде донете уз учињену повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић